I orätta händer.

Af Siris.

Det var en vacker augustieftermiddag. Solen strålade från klarblå himmel och luften var hög och klar.

En ung man kom gående uppför Humlegårdsgatan, tydligen njutande af det vackra vädret och då och då dragande ett boss på sin cigarr. Då han passerat öfver torget och kommit till Storgatan, fick han se en skara pojkar, hvilka högt skrännande, förföljde en gammal ofärdig gubbe, som med möda kunde gå, emedan det ena benet var alldeles snedvridet, och han måste tungt stödja sig på en käpp.

Axel Bergsjö, så hette den unge mannen tänkte skynda fram och hejda pojkarne i deras oförståndiga lek, men förekoms af en ung flickaysom, med rodnande kinder och vredgade ögon steg midt in i pojkhopen. "Ni borde blygas pojkar!" sade hon med fast röst och sträckte med en drottninglik åtbörd sin hand mot dem. Därefter vände hon sig till den stackars fattige, men snyggt klädde gubben, som såg ut likt ett hjälplöst och förskräckt barn. Hon bjöd den gamle sin arm och förde honom i säkerhet för pojkarne, hvilka helt skamsna så småningom försvunno från platsen.

Axel Bergsjö hade hela tiden stått och beundrande sett på den unga flickans åtgörande. Det hade gått så raskt och säkert för henne, att han ej kommit sig för att hjälpa till. Han tänke läxa upp pojkarne, men de fingo visst några skrapor från andra beskådande, och själf hade han så svårt att vända blicken från den käcka flickan. Nu kom hon tillbaka. Raskt steg han fram och bad att få trycka hennes hand och tacka för hennes vackra handling.

— Åh, ingen tack värdt, sade hon gladt.

Då hon märkte, att flere kommo, som ville säga henne ett erkänsamt ord, skyndade hon hastigt bort och upp i spårvagnen, som i nästa sekund ilade iväg.

— Så förargligt, mumlade Axel Bergsjö, den flickan skulle jag vilja känna närmare.

Just som han stod där och kastade en lång blick efter spårvagnen, samt med ledsnad tänkte på, att han troligen aldrig mer skulle få träffa denna flicka, hörde han ett samtal af ett par äldre herrar, hvilka äfven varit vittne till uppträdet.

— En sådan präktig flicka, sade den ene, och så ung till.

— Ja, inte många skulle ha handlat som hon, instämde den andre. Hon är den ena af grosshandlare Ahrmans båda döttrar, och om jag ej missminner mig, så fyller hon aderton år nästa onsdag.

De båda herrarne gingo nu, så Axel fick ej höra mer, men det lilla han hört, fyllde honom med glädje. Han skyndade sig nu till sitt hem och letade genast i adresskalendern reda på grosshandlare Ahrmans bostad. Nå, nu visste han, hvar hon bodde, men hur skulle han handla för att komma i förbindelse med henne. Axel Bergsjö kände att kosta hvad det ville, så måste han än en gång få se in i de mörka strålande ögonen, som, under den korta sekund han sett in i dem, speglat så mycket godt och ädelt. Han kände, att denna flicka var det ideal för sann kvinnlighet, hvilket han länge sökt, och som han nästan misströstat att få möta.

Till en början gick han hvarje dag några slag förbi det hus, i hvilket hon bodde för att möjligen någon gång få se henne, men det var förgäfves. Hans längtan efter henne blef dock större för hvar dag, och så beslöt han att skrifva till henne och fråga, om hon ville tillåta honom få träffa henne. Men i nästa minut hade han kullkastat detta beslut som något dumt och opassansande, och hon kanske icke ens kunde påminna sig honom. Ej kunde han heller göra ett personligt besök i hennes hem. Hur skulle han göra? Slutligen realiserade han dock sitt första beslut att skrifva; utgången fick bli huf den ville.

Efter några omskrifningar låg brefvet färdigt till afsändning för att komma lagom till fröken Ahrmans födelsedag. Brefvets innehåll var följande:

En vördsam hyllning tillegnas på Födelsedagen af

Axel Bergsjö.

Bästa Fröken Ahrman!

Ni förundrar Er säkert öfver det okända namnet här ofvan. Måhända skall Ni dock kunna påminna Er namnets bärare, då han erinrar om den vackra handling, som Ni utförde här om dagen vid Storgatan. Kommer Ni ihåg en man, som steg fram och tackade, för det Ni skyddade den stackars värnlöse gubben mot de illa uppfostrade pojkarne. Den mannen var jag, och det hade varit mig kärt att få göra närmare bekantskap med en så präktig flicka, men Ni försvann ju som en raket upp i spårvagnen.

Helt besviken kände jag mig och trodde, att jag aldrig mer skulle få se Er. Jag visste ju ej alls hvem Ni var. Då fick jag helt oväntadt höra, att Ni var dotter till groshandlare Ahrman, och så fattade jag beslutet att skrifva till Eder. Frökens förnamn vet jag ej, men ehuru jag hört, att ni äro två systrar, behöfver det väl ej missförstås, till hvem detta bref är ställdt, då jag sänder det till Er födelsedag.

Fröken Ahrman! Anser Ni mig för mycket djärf, om jag framställer en önskan att få träffa Er? Om Ni går in på min önskan och får Edra föräldrars tillåtelse, så låt mig veta det och föreslå tid och ställe, då vi kunna mötas.

Med största högaktning och tacksam för ett gynnsamt svar tecknar förbindligast.

Axel Bergsjö. Kamrer i X-banken.

Därunder skref han sin bostadsadress.

Det var festämning redan på morgonen i det Ahrmanska hemmet i anledning af de båda döttrarnes födelsedag. De voro nämligen tvilling systrar, en omständighet, som icke kamrer Bergsjö fått reda på. Annie och Ellen voro därtill drag för drag alldeles lika, figuren hade samma längd och konturer, och de voro äfven oftast lika klädda. Därför var det ej sällsynt, att till och med deras föräldrar och båda bröder togo fel på dem ibland. Till sinnelag och karaktär voro de båda tvillingsystrarne dock helt olika. Så snart man hörde dem tala eller såg deras olika sätt att föra sig, märktes genast skillnaden. Annie hade ett fint och stilla väsen, godhet och osjälfviskhet voro utmäkande hos henne, och af henne kunde man vänta sådana handlingar, som den hon utfödre, då Axel Bergsjö fattat eld för henne. Ellen däremot var yr och obetänksam, spelade folk gärna något spratt och hade stort sinne för det romantiska och äfventyrliga.

Det var Ellen, som af brefbäraren tog emot posten, hvilken i dag mest bestod af en massa brefkort, försedda med gratulationer och lyckönskningar till aderton-åringarne. Ellen sorterade dem i två afdelningar, på den ena stod det fröken Annie Ahrman, och på den andra afdelningen fröken Ellen Ahrman.

— Men se här! ropade Ellen plötsligt. Ett bref bland alla korten, och tänk, så lustigt, det står endast fröken Ahrman på utanskriften; intet godt att veta, om det är mitt eller ditt. Stilen är mig också alldeles obekant, men kanske du känner igen den, Annie?

Annie kunde dock ej påminna sig ha sett denna stil förut. — Vi få bryta och läsa brefvet gemensamt, då vi sett igenom våra vykort, föreslog Annie, hvartill Ellen samtyckte med ett långdraget: Jaa. Hon vädrade nämligen något romantiskt med detta bref, och skulle hälst vilja vara ensam om det.

Då de båda flickorna beskådat korten och läst alla kära och varma hälsningar från vänner när och fjärran, räknade de, hur många de fått hvardera. Annie hade fått tre stycken mer än Ellen, som därför tyckte, att brefvet skulle bli hennes egendom.

— Ja, men om nu skrifvelsen är ställd till mig, så gör du ju ingen nytta med det, sade Annie. Men bryt det nu, få vi se.

Just nu var det någon, som ropade på Annie, så att Ellen blef ensam. Borta i ett hörn af rummet satte hon sig, skar därefter försiktigt upp kuvertet med en liten pennknif, drog ut postpapperet och började läsa det bref, som egentligen skulle hamnat i Annies händer.

Ellen drog ett djupt andetag, då hon läst till slut. Åh, detta var verkligen romantiskt, och hon funderade genast själf på att draga nytta af detta, som kanske kunde blifva ett lifvadt äfventyr. Att brefvet var ställdt till Annie, kunde naturligtvis inte betviflas, hon, EEllen, visste inte med sig att ha blandat sig i gatuuppträden och sådant, då Annie däremot mer än en gång spelat rollen af barmhärtigheten. Men Ellen kände på sig, att Annie ej alls skulle vara angelägen att göra denne Axel Bergsjös bekantskap. Hon skulle nog anse det vara opassande att göra bekanskaper på ett sådant sätt, och så skulle den stackars karlen gå miste om sin varma önskan.

— Så bra, att vi äro så lika, tänkte Ellen. Den främmande herrn skall helt säkert ej se någon skillnad på hjältinnan från Storgatan och hennes syster. Om jag nu skulle anse mig som brefvets rätta emottagare och stämma möte med brefvets afsändare, det vore bra lustigt att lura honom så, och Annie gör det ingenting, hon har så många beundrare ändå.

Nu kom Annie åter in. Hon bar i handen en bukett af härliga, skära och hvita rosor.

— Se, Ellen, hvilken prakt, sade, hon, och lät handen glida smekande öfver de fagra blommorna. Den har ingenjör Gertner skickat mig. Så snällt af honom, så ny, som vår bekantskap är.

"Ja,, du får nog," tänkte Ellen inom sig. Hon hade nog märkt, att system var mer omtyckt än hon, och då kunde hon väl ha rätt att lura henne på den här kamrern.

Då Annie fick se brefvet, som Ellen ännu hade kvar i handen, frågade hon, hvilka upplysningar hon fått genom att läsa det.

— Jo, det var allt till mig, fast afsändaren ej hade reda på mitt förnamn, narrades Ellen utan att blinka.

— Då är den saken klar, sade Annie, på samma gång som hon gaf system ett undrande ögonkast. Hon tyckte, det lät så märkvärdigt, att Ellen fick bref från personer, som ej kände hennne bättre, och att hon ej heller gjorde en antydan. hvem det var ifrån. Men hon var ju van vid Ellens många påhitt.

Så snart Ellen fick tillfälle, läste hon ännu en gång igenom brefvet, tog sedan fram blick och penna och skref på ett visitkort: "Möt mig i morgon kl. 5 e. m. vid Linnébysten i Humlegården. Ellen Ahrman."

Då hon föreseglat brefvet och skrifvit utanskriften, lyckades hon obemärkt smyga sig ut för att få det i breflådan; hon vågade ej anförtro det uppdraget åt någon annan.

På aftonen var det fest för födelsedagsbarnen, och en hel del släktingar och vänner voro inbjudna. En munter stämning var rådande bland hela den unga skaran. De båda adertonåriga värdinnorna skötte sig förträffligt, det undgick ej heller någon, att Elen satte på sig en viss mystisk värdighet. Hon var annars vanligen mycket liflig och upplagd för barnsliga upptåg. Själf tyckte hon, att man måste ha ett särskildt uppträdande, då man hade för sig sådana hemligheter, som hon hade. Det föll Ellen ej alls in, att hennes hemlighet kunde vara något orätt. Hennes romantiska sinne riktigt frossade vid tanken på detta äfventyr, som hon kallade det, just därför, att det var en annans roll, hon skulle spela. Då hon rörde sig bland sina unga gäster, smålog hon ofta åt, att ingen enda af dem alla kunde ana, att hon i morgon stämt möte med en främmande herre.

Då systrarna sent på kvällen kommo in i sitt rum, gick Ellen genast och lade sig. Annie ville dock ännu en stund vara uppe och tänka på den trefliga dagen. Dessutom lyste månen så frestande på den mörka himlapellen, som också var öfversållad med stjärneljus. Annie älskade dessa månskensaftnar, och det hände ofta, att hon en stund, innan hon gick till hvila, satt och svärmade för sig själf i månens silfverstrålar.

Med tacksamhet tänkte Annie på all den kärlek och vänskap, som hon omgifves med, och på alla de presenter och minnen hon fått på denna dag. Hon kunde verkligen känna sig glad och lycklig. Och dock... sedan en dag i förra veckan föreföll det henne, som något fattats för henne, något, som hörde henne till och borde ha sin plats vid hennes sida. Ett par vackra ögon, fyllda af varm beundran, förföljde henne. De voro henne till mötes hvart hon såg, och hotade att taga hennes hjärtefrid. Hvem hvar denne man, som så bundit henne med sin blick, och skulle hon någonsin mer få möta honom?

Åter och åter gick Annie igenom den där händelsen vid Storgatan. Den handligen, som hon då utförde, skulle väl hvem som hälst gjort, som hade hjärta i bröstet och sett den gamles belägenhet. "Det var dock snällt af den unge mannen att tacka mig, fast det ej var värdt något tack. Bestämdt tog han mig också i handen, då han på det där käcka sättet, som jag tycker om, tog af sin hatt för mig. Hvarför sprang jag så kvickt upp i spårvagnen ifrån honom? Ack, jag visste ju knappt, hvad jag gjorde, ty hans ögon hade hvilat en minut i mina och gjort mig alldeles förvirrad. Men hur kan jag sitta så här och tänka på en främling?

*

Då Axel Bergsjö dagen därpå kom hem från banken, fann han ett bref på skrifbordet. Han läste visitkortet. "Ellen heter hon, det skulle jag aldrig kunnat tro" mumlade Axel och började gå af och an i sitt rum. Det var, som om detta namn lagt sordin på de känslor, som brännt inom honom. Han hade nämligen i barndomen haft en lekkamrat, som hette Ellen. Många oförrätter, mycken smälek och oförtjänt aga hade han fått lida för denna Ellen, som haft en särskild förmåga att alldeles trovärdigt vältra sina många elaka upptåg på honom.

— Och nu skulle hon, min solstråle, mitt ideal af allt godt och fint, bära samma namn. Är det månne ödets ironi, eller kanske ödets varsel? Huru som hälst: hon eller ingen!

* * *

Kamrer Bergsjö gjorde sig i ordning och var i god tid vid mötesplatsen. Han promenerade sakta omkring Linnébysten och försökte att lugna sina upprörda känslor med att betrakta gudinnan Floras fagra barn, hvilka älskligt bugade sig för den store blomsterkungen. Eller också försökte han följa de små människobarnens ystra lekar i Humlegårdens gånger och öppna planer, men med en viss oro ville tankarna hälst stanna kvar vid den väntade unga flickan.

Något öfver den bestämda tiden kom hon också. Axel såg henne på ganska långt afstånd. men trodde i nästa ögonblick han sett fel, och ej förrän hon var alldeles i närheten af honom, blef han förvissad, att det verkligen var fröken Ahrman. Hon, å sin sida, såg sig sökande omkring, som hon icke heller varit säker på honom. Ej förrän kamrer Bergsjö skyndade emot henne och artigt lyfte på hatten, tycktes hon se, att det var han.

"Så där ser han således ut", tänkte Ellen, då hon besvarade hälsningen. Stilig, mycket stilig! Han tycks ej heller märka, att han har alldeles orätt person framför sig.

— Det gläder mig, att ni ville träffa mig. fröken Ahrman, sade Axel, inom sig icke vidare glad öfver att hon hade så svårt att känna igen honom. Ni tycker således inte illa vara för en främlings djärfhet, och icke heller edra föräldrar?

— O, nej, då. Det var mycket roligt, att få göra kamrerns bekantskap, sade Ellen med ett kokett småleende. Mina föräldrar har jag verkligen ej underrättat om vår brefväxling. Ni inbillar er icke, min bäste kamrer, att man vid aderton år vackert frågar pappa och mamma om lof till allting.

Kamrern såg litet förvånad på Ellen, hvilken dock ej tycktes märka det, utan fortsatte att prata.

— Hvilken härlig dag det är i dag. Kom, så sätta vi oss där på soffan och språka, så att vi bli litet hemmanstadda med hvarandra!

Axel Bergsjö följde Ellen, men han kände sig ej väl till mods. Var detta den flicka, om hvilken han drömt både sofvande och vaken, alltsedan den dagen, då han sett henne som den ofärdige gubbens försvarare? Var han blind eller förhäxad den dagen, eftersom han i den varmhjärtade unga flickan trott sig funnit sitt ideal? I denna stund var det, som en iskall hand hade omslutit alla de varma, veka känslorna, hvilka dag för dag blifvit starkare i hans hjärta, eldade af längtans glöd.

Han betraktade Ellens rosiga ansikte. Det var detsamma, som han sett för några dagar sedan, och dock tycktes det honom som en omöjlighet, att denna flicka skulle utföra samma vackra handling en gång till. Snarare såg hon ut för att ha lust till riktiga pojkstreck. Men nu gällde det att spela ut spelet, när han en gång börjat. Han nämnde nu den händelse, som första gången fört dem samman, och hvari hon visat prof på sitt varma och goda hjärta.

— Ack, den där gubbaffären tala vi ej om, sade Ellen litet retligt. Och så skall kamrern inte tro så mycket godt om mig, ty jag anses av många vara särdeles kall och hjärtlös.

— Hvarför skämtar ni fröken Ahrman?

— Alls intet skämt, rena allvaret, sade Ellen.

— En kall och hjärtlös människa bryr sig nog ej om att hjälpa en stackars fattig gubbe, således tror jag er ändå ej.

— Asch, det var den dagen det. Ni skall veta, att jag nu en gång för alla blifvit begåfvad med en riktig aprilnatur.

"Ja,, den aprilnaturen måtte vara grundlig," tänkte Axel i ganska beklämd sinnesstämning Ack, hur annorlunda hade han icke tänkt sig detta sammanträffande. Ellen för sin del kände sig också besviken. Hon hade föreställt sig denne man som en smickrande, flirtsjuk kavaljer, som det kunde vara lifvadt att sällskapa med, men så var han i stället en mogen man med allvarliga intressen. "I Annies smak skulle han verkligen vara", tänkte Ellen, "men tack så mycket ni skola allt slippa nöjet af hvarandras sällskap Du skall se, min söta Axel, jag skall allt omskapa dig efter mitt tycke."

För Ellen tröt ej samtalsämnen, men Axel kunde endast med tvång följa med. O, hur bitt ert han ångrade sitt tilltag att skrifva till en främmande flicka. Men hur kunde hon då förra gången ingifva honom den där underligt tjusande känslan, som vid detta andra sammanträffande totalt utsläcktes? Han blef nästan rädd för Ellen, hon var ju en riktig dubbelmänniska Nu tyckte Axel sig märka, att hennes ögon, som förra gången särskildt brännt sig in i hans minne, nu voro en nyans ljusare och alls icke så strålade, eller hade någon så där god och varm blick som då. Hu, han måste göra slut på detta!

— Min bästa fröken, vi få allt nu tänka på att bryta upp. Det går lätt att förkyla sig, då kvällen kommer på, och jag vore otröstlig, om det kunde räknas mig till fel, om ni toge skada af, att ni suttit för länge.

— Åh, jag är ej så ömtålig, sade Ellen, men reste sig upp, och de båda gingo nu gången upp mot Sturegatan. De gingo tysta en stund. Ellen funderade, hur denna bekanskap skulle vidare utvecklas. Det rättaste vore, att hon bjöd honom till sitt hem, men det kunde hon naturligtvis inte göra. Kamrern å sin sida undrade öfver, hur han skulle bli kvitt Ellen Ahrman för alltid.

De voro nu i närheten hem, och Axel Bergsjö kände sig föranlåten att taga afsked.

— Ja, nu fröken Ahrman får jag säga farväl och tacka för den stund, ni så välvilligt skänkt en främling.

— Men detta behöfver väl ej vara sista gången, vi träffas, sade Ellen, som nu tänkte, att Axel skulle yrka på ännu ett hemligt möte.

Han räckte henne handen och framstammade något om "att det skulle vara angenämt att återse henne".

* *

Allehanda känslor och tankar genomkorsade Axel, då han gick hemåt i augustikvällens tilltagande skymning. En stor, oändlig tomhet hade gripit honom, som då man förlorar det största och käraste, man äger, och ingen utväg ser att återfå det. Hur lycklig hade han icke varit dessa få dagar, då han gått och drömt om ett eget hem tillsammans med en god och älskad kvinna. En falsk hägring var det, liksom också namnet Ellen för honom var förknippadt med falskhet.

Kamrer Bergsjö föresatte sig att akta sig för att möta Ellen Ahrman, men icke många dagar därefter möter han henne likväl. Lyckligtvis hade han sällskap med en af sina kolleger och dennes fru, så han behöfde endast lyfta på hatten för Ellen, som promenerade ensam, och med ett lifligt leende besvarade hans hälsning. Trots den missräkning, Ellen ingifvit honom, var det ej utan, att han kände sig berörd af det unga vackra ansiktet. Detta förargade honom, ty han visste ju, att hennes inre var ytligt. Han började gå krokvägar hem om middagarne för att undgå att möta henne.

En söndagsmiddag en tid därefter gick kamrer Bergsjö i sällskap med sin vän Agne Grape Sturegatan nedför. De båda unge männen samtalade gladt, tydligen om något som intresserade dem båda. Plötsligt tvärstannade Axel, och tog med handen mot pannan.

— Hvad fattas dig, Axel, är du sjuk? frågade Agne, i detsamma, som han hälsade på en ung flicka, hvilken kom gående gatan uppför.

Flickan tycktes knappast märka Agnes hälsning, ty hon såg oafvändt på Axel, som nu fattas sig och äfven lyfte hatten till hälsning. Med en fin, mjuk böjning på hufvudet, strålande ögon och purpurade kinder besvarade hon hälsningen och hade i nästa sekund passerat förbi.

(Forts).

Anfall

Baby hade från två till sex anfall hvarje dag.

Led förfärligt.—Läkare kunde ej kurera.

Dr. Miles' Nervine kurerade honom.

Svaga, nervösa, kinkiga barn behöfva en sådan behandling, som endast Dr. Miles' Nervine gifver. Om dessa symptomer förnimmas, utveckla de sig till fallandesot och spasmer. Hvarje moder bör stärka sina egna och barnets nerver genom Dr. Miles' Nervine, ett verkligt specifik för alla nervåkommor. Läs följande:

"Då min lille gosse var 16 månader gammal led han af kramp i händer och fötter. De kunde vara sammankrympta i två eller tre dagar. Föreskrifna liniment hjälpa, men efter två veckor gjorde inga af de medicner, doktorn gaf mig, någon nytta. Vi anlitade en annan doktor, men hans medicner gjorde ingen nytta och vi anlitade ännu en annan som sade, att det var något fel med ryggraden. Vid det laget var barnets kropp aldeles förkrympt; hans ryggrad var krökt och hans händer och fötter voro ofasoniliga. Hans lidanden voro förfärliga, och han hade från två till sex anfall om dagen. Jag höll på att tagа Dr. Miles' Restorative Nervine för narvositet och såg, att det äfven rekommenderades för krampanfall och tänkte därför att se efter, om det ej kunde hjälpa honom. Alla tre läkarne hade uppgifvet hoppet. En half flaska kurerade anfallen och en flaska till kurerade honom fullkomligt. Han är nu en stark, frisk gosse och går i skolan. Jag har väntat för att se, om sjukdomen skulle återkomma, innan jag skref, men det har den ej. Jag kan ej nog berömma Dr. Miles' Nervine, ty jag vet, att det räddade min sons lif." Mrs. Uriah Nelson, Lansing Ia.

Alla apotekare sälja och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart Ind.

Svenska Böcker.

De nyttiga Kunskapernas Bok, af Marshall Everet, med öfver 500 graveringar efter fotografier, 320 sidor af intressant text, bunden i fin och rik silkecloth med guldpressning, $1.50.—Konung Oscar II, Sveriges folk och unionsupplösningen, af A. E. Strand, i fint clothband $2.—Prästkappan, Aftonstormar, Morgonljusning, 60c. inb. 85c.—Svensk-amer. Uppslagsbok, cloth $3.—Ordböcker: Engelsk-Svensk och Svensk Engelsk, med fullständig uttalsbeteckning, eleg. inb. $1.25; Svensk-Engelsk och Engelsk Svensk, reviderad och förökad, 735 sidor, inb. 75c; Svensk-Engelsk och Engelsk-Svensk Pick Lexikon, cloth 50c, fint läderband, guldkantar, 75c.—Vy-Brefkort från alla Sveriges landskaper, äfvensom från Finland, Norge och Danmark; 12 olika kort för 25c; 25 kort för 50c; 55 för $1.00.

☞ ☞ *Skrif efter fullständig Katalog.*

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

FLERE HUNDRADE

Svenska böcker säljas nu till *halfva priset.* Det bästa af svensk literatur finnes ibland dem. Skrif genast efter lista öfver dem.

C. Rasmussen Publishing Co.
720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

DE URGAMLA BERÖMDA
Egyptiska
Zigenare-Spåkorten.
Ett komplett spel.

Mycket intressant och spännande SÄLLSKAPSSPEL. — Användas med fördelar. — Fortfarande mycket MOT DÅLIGT HUMÖR.

Endast 25 cents, portofritt tillsändt.

De
7 Undertaflorna,
eller den förvånande konst att kunna säga, på hvilket tal en person har tänkt, hans ålder, hur mycket pengar han har o. s. v.

Svensk Anvisning medföljer.

Endast 10 cents, portofritt tillsändt.

Betalningen kan sändas i frimärken.
Agenter önskas.
Stort urval af SVENSKA BÖCKER.
SCANDIA NOVELTY CO., St. Paul, Minn.

Svenska Böcker.

Egoismen, af H. Bjursten, 836 sidor, $1.—En Skottdagsbistorie, af B. Steen, 25c.—Dödsringen, af A. Friedmann, 25c.—Wasallissa, af H. Greville, 596 sidor, 75c. — Hökstugan, af T. Hedberg, 25c.—Hittebarnet från Smolensk, af F. Hoffmann, 25c.—Silfverflaskan, af O. Höfer, 25c.—Bland Munkar och Nunnor, af B. Janssoa, 323 sidor, 60c.—Mennisken, dess ursprung, dess lif och dess bestämmelse, af Dr. N. Lilja, med många hundra illustrationer, inb. i clothband $2.—John Frisk, Roman af Manfred, 25c.—Brott och Hämnd, af Zavier de Montepin, $1.—Arbetets Barn, af Marie Sophie Schwartz, 75c.—Passionerna, af M. S. Schwartz, 40c.— Guld och Namn, af M. S. Schwartz, 75c.—Mannen af Börd och Kvinnan af Folket, af M. S. Schwartz, 75c.—Räddande Ängel och Drottning, af M. S. Schwartz, 25c.

☞ ☞ *Skrif efter fullständig Katalog.*

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Kronolänsmannen

Teckningar ur folklifvet af PEHR THOMASSON.

Innehåll: Bostället — Besök och öfverläggningar — Skrifvaren — Utmätningar och auktion — En lekstuga — Marknaden — Ett lustigt lag — Brefvet — Beslaget — Bref från Palmquist till en vän i staden — En socknestämma — Ola Olsson i Lunda —Hittebarnet — Bröllopet — Återseendet — Förr och nu — Lunda ros — Nyheter — En öm fader och en lydig son. — En hjälpsam vän — En oväntad gäst — Något som hindrar matsmältningen — Den nye länsmannen — Främlingen — Guds hand — Bröllopet skall stå på Lunda — Sex år senare.

139 sidor. 25c.

Målarens Ideal.

Berättelse af PEHR THOMASSON.
64 sidor. 25c.

Solglimtar och Molntappar

En vald samling berättelser, skizser, poemer m. m.

Innehåll: Mitt kapital — Aldrig — I rosenrödt — Magister Andersons Sprittningar — Jag vill bli rik — Kommunärens ideal — Till hanne — Psykologiska studier — Till "Niagaras" skald — Två hjältar — Hjälte eller narr? — "Bataille de Fleurs" — Förbrytaren — Den tändande gnistan.

135 sidor. 25c.

Den gyllene Tiden

En samling utmärkta berättelser af olika författare.

Innehåll: Huru Thor hjälpte sin husbonde att få den rätta hustrun, af Harald Schiødte — Bröderna, af Hedvig Winther — En Individ, af Göta Geijer — Guvernanten, af Nanny Bell — Ett stycke Badortsflirt, af Ulla Lander — Fru Bertilas vaggsång, af Malin Ödmann — Minns du? af Ellin Åmsson — En medpassagerare, af Gustaf af Geijerstam.

125 sidor. 25c.

Öfverste Stålhammar

Några taflor från vår storhetstid af C. GEORG STARBACK.

Innehåll: Trosspojken —Axel Oxenstjerna fången — Under Gustaf Horns ledning — Dulle Wrangel och korporalen — Före och efter slaget vid Lund 1676 — Generalmönstringen.

200 sidor 25c.

Kärlekens Tempel

Äfvensom Klockarens Mari och Jägarens Ros.

3 berättelser af [illegible]